

ΠΡΟΣΚΟΠΟΣ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΡΟΣΚΟΠΟΥΣ

Τῇ ἐγκρίσει τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Σώματος τῶν Ἑλλήνων Προσκόπων
καὶ τῇ ἐποπτεία τοῦ Ἐφόρου τῶν Ὁμάδων.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ		ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ	Τὰ χειρόγραφα δημοσιεύμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται, διευθύνονται δὲ ὡς ἑξῆς:
Ἐσωτερικοῦ	Ἐξωτερικοῦ		
Ἐτησίᾳ 3 5		ΔΙΕΘ. ὙΠΗΘΗΣ—ΕΚΔΟΤΗΣ	Διεύθυνσιν «ΠΡΟΣΚΟΠΟΥ»
Ἐξά μηνος 1,50 3		ΜΙΧ. Δ. ΨΑΡΡΑΣ	Ἔδος Λυκαβητοῦ ἀριθ. 7α εἰς ΑΘΗΝΑΣ
Διὰ τὰ μέλη τῶν Ἐπιτροπῶν καὶ τοὺς Ἄρχηγούς τῶν Ὁμάδων Δρ. 2 Ἐτησίως			

Περίοδος I. Ἔτος Α' ἀριθ. 2. ✱ Ἐν Ἀθήναις τῇ 15ῃ Μαρτίου 1914 ✱ Τιμὴ φύλλου λεπ. 10.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΑ

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΣΥΝΑΔΕΛΦΟΥΣ
ΤΟΥΣ ΦΙΛΟΥΣ
ΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ ΜΑΣ

Θέλουμεν ἀπὸ τῆς θέσεως ταύτης νὰ εὐχαριστήσωμεν πάντας τοὺς ἀναγνώστας Προσκόπους, Ἄρχηγούς καὶ φίλους τοῦ Σώματος διὰ τὴν ὑποδοχὴν τὴν ὁποίαν ἔκαμον εἰς τὸ πρῶτον φύλλον τοῦ περιοδικοῦ μας.

Εἴμεθα εὐτυχεῖς ἐκφράζοντες τὰς θερμὰς εὐχαριστίας μας πρὸς ὅλους τοὺς ἀγαπητοὺς συναδέλφους, οἵτινες μᾶς ἐξέφρασαν τὴν συμπάθειάν των δι' ἐπιστολῶν ἐνθουσιωδῶν καὶ διὰ τὰς ὁποίας ζητοῦμεν συγνώμην, μὴ δυνηθέντες νὰ ἀπαντήσωμεν ἰδιαιτέρως. Εὐχαριστοῦμεν ἐπίσης πάντας τοὺς ἀποστελλαντας κείμενα καὶ φωτογραφίας, παρέχοντες οὕτω ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς τὴν συνεργασίαν των. Εὐχαριστοῦμεν τέλος τοὺς ἐγγραφέντας συνδρομητὰς οἵτινες ἐγγραφόμενοι, μᾶς ἔδωσαν ἓν ἐπὶ πλέον δαίγμα ἐνθαρρύνσεως πολυτίμου καὶ ἐνεργοῦ.

Διὰ νὰ εὐδοκιμήσῃ τὸ περιοδικὸν τοῦτο καὶ ἐπικρατήσῃ πρέπει ἀληθῶς νὰ βασίζεται εἰς πολλοὺς τακτικοὺς ἀναγνώστας καὶ συνδρομητὰς.

Διὰ τοῦτο ζητοῦμεν ἀπὸ ὅλους νὰ συστήσωσι τὸν «Πρόσκοπον» πρὸς τοὺς συμμαθητὰς, τοὺς φίλους, τοὺς συγγενεῖς των καὶ παρακάλῃσωσιν αὐτοὺς νὰ ἐγγραφῶσι συνδρομηταί.

Μόνον ὅταν αὐξάνεται ὁ ἀριθμὸς τῶν συνδρομητῶν ἐξασφαλίζεται ἡ ὑπαρξὶς τοῦ περιοδικοῦ τούτου, τὸ ὁποῖον σήμερον καθίσταται ἀπαραίτητον ὡς ἐκ τοῦ προορισμοῦ του εἰς τοὺς Προσκόπους, οἵτινες ἐλευθέρως δύνανται νὰ κάμνωσι χρῆσιν τῶν στηλῶν αὐτοῦ.

Πεισθότες εἰς τὸ ἐνδιαφέρον πάντων ὑμῶν βεβαιοῦμεν ὅτι θέλομεν καταβάλλῃ πάντα κόπον πρὸς βελτίωσιν τοῦ «Προσκόπου.»

Ἡ Διεύθυνσις

ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΡΟΣΕΧΟΥΣ ΦΥΛΛΟΥ ΑΡΧΕΤΑΙ Η ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΙΣ

ΤΟΥ ΘΑΥΜΑΣΙΟΥ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ Ο "ΠΡΟΣΚΟΠΟΣ"

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΓΑΛΛΟΥ ΠΡΟΣΚΟΠΟΥ
(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ)
ΠΡΩΤΟΝ ΕΠΕΙΣΟΔΙΟΝ
ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ CLOVIS

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄

ΕΝ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΕΙΣ ΤΕΣΣΑΡΑΣ ΓΡΑΜΜΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Θὰ προτείνω εἰς τοὺς ἀθλητὰς νὰ ὑπάγωσι εἰς τὸν Πόλον, ἕκαστος διὰ τῶν ἰδίων μέσων, νὰ σπεύσῃ πρὸς ἀναζήτησιν τῶν τέσσάρων ἐξερευνητῶν οἵτινες ἐχάθησαν εἰς τοὺς πάγους.

Ἡ πρώτη Ὀμάς ἦτις θὰ τοὺς συναντήσῃ θὰ εἶναι νικήτρια!»

Ἐπευφημία ἐχαιρέτησε τοὺς λόγους τοῦ Ἀρχηγοῦ τῶν Προσκόπων. Ἀλλὰ δι' ἑνὸς κινήματος, ὁ Ἀλέξανδρος διέκοψε τὸν ἐνθουσιασμόν «Αὐτὴν τὴν σκέψιν θὰ τὴν πραγματοποιήσω ὑπὸ ἓνα ὄρον.

— Ποῖον!

— Ἀπὸ τοῦδε, πρέπει νὰ εὔρω τὸ μέσον τὸ ὁποῖον θὰ μοῦ δώσῃ τὴν πιθανότητα νὰ νικήσω. Διότι πρέπει, νομίζω, νὰ διατηρήσωμεν εἰς τὴν Γαλίαν τὸ Διεθνὲς Κύπελλον τῶν Προσκόπων τὸ δωρηθὲν ὑπὸ τοῦ Στρατηγοῦ *Baden Powell*.

— Ναί... Ναί! τὸ κύπελλον νὰ μείνῃ ἰδικόν μας.

— Λοιπὸν, ὅλοι σας δύνασθε νὰ μὲ βοηθήσῃτε!

— Ἐμπρός... Τί πρέπει νὰ κάμωμεν;»

Οἱ κοντινὰ καπέλα ὑψώθησαν εἰς τὸν ἀέρα. Αὐθορμήτως οἱ νέοι οὔτοι προσεφέροντο. Διὰ τῆς χειρὸς ὁ Ἀλέξανδρος διέταξε σιωπὴν.

«Πρόκειται νὰ ἐξηγήσετε τὴν ἐννοίαν τῶν τεσσάρων γραμμῶν τὰς ὁποίας, ἀπὸ ἑνὸς ἔτους, ἔχω ἐπαυλειημένως μεταφράσει ἀπὸ ἓνα κείμενον λατινικὸν αἰ ὁποῖαι ἐν τοῦτοις μένουσιν ἀκατάληπτοι.

«Προσοχὴ ὑπαγορεύω»

Σαστισμένοι, οἱ Πρόσκοποι ἔβγαλαν τὰ σημειωματαρία των.

«Ἡ παρούσα θέλει ὀδηγήσῃ ποῦ εὑρίσκειται ἡ Ἄμμος τοῦ Ἥλιου». Οἱ Πρόσκοποι ἀντήλλαξαν βλέμμα ἀπορίας.

Αὐτὸ εἶνε ὁ τίτλος, τὸ μόνον καταληπτόν...

Τοῦλάχιστον δι' ἐμὲ, προσέθεσε. Τώρα ἔρχομαι εἰς τὸ δυσκατάληπτον μέρος.

Le Paradis égaré les aveugles Dieu rayonne à travers l'imensité totale du ciel.

Loin de là, nulle tour. Fuyez le cube d' argile exhaussé à 3/21 des mains.

Ignorez que l'Esclave infirme ordonne de fermer le cube après la nuit lointaine où tes chretiens benis seront protégés sur les terres du Sud.

Malgré la ville Pierre de Lune, que soient épargnés les pacifiques, bienveillants et doux Lybiens

Καὶ βλέπων εἰς τὴν φυσιογνωμίαν των ὅτι ἡ ἐκπληξίς τῶν προσκόπων ἐπλησίαζε πρὸς τὴν ἀπογοήτευσιν ὁ ἀρχηγὸς ἐφώνησε τὴν φράσιν ταύτην διὰ τῆς δυνατῆς του φωνῆς:

«Πρόσκοποι, φίλοι μου, σὰς τὸ ἐπαναλαμβάνω, ἐκ τῆς λύσεως τῆς ἀσυναρτήτου ταύτης φράσεως ἐξαρτῶνται μεγάλα πράγματα.»

«*Et nunc erudimini!*»

— Πῶς! ἠρώτησαν πολλοὶ οἵτινες δὲν ἐγνώριζον λατινικά.

— Συγχωρησατέ με. Ἐνεκα αὐτοῦ τοῦ γρίφου ὑπεχρεώθη νὰ μάθῃ ἢ μᾶλλον νὰ ξαναμάθῃ τὰ Λατινικά Ἡθελὰ νὰ εἶπω: «Καὶ τώρα, δουλεία! Μόλις εἶπε τοῦτο βλέπων νὰ ἔρχεται πρὸς αὐτὸν ὁ γενικὸς ἐπιμελητῆς, ὁ Ἀλέξανδρος ἀπῆλθε ταχέως. Καὶ προτοῦ κλείσῃ τὴν βαρεῖαν θύραν ἦτις ἐσημείωνε

τὸ τέρμα τῆς αὐλῆς, διὰ τελευταίαν φοράν ἐφώνησεν εἰς τοὺς Προσκόπους:

«Θάρος φίλοι μου! Καὶ αὔριον... εἰς τὸ *Saint-Charlemagne*..... Ἐξόδος

Συνάθροισις διὰ παγοδρομίαν ἐπὶ τοῦ Σηκουάνα!»

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄

Αἱ ΚΟΚΚΙΝΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Μόλις ὁ Ἀλέξανδρος Λεγκρὰν εἰσῆλθεν εἰς τὸ κεντρικὸν περιστήλιον τὸ ὁποῖον ἦγωνε τὰς 4 αὐλὰς τοῦ Λυκείου ἓνα χερί τὸν ἐκτύπησε φιλικῶς εἰς τὸν ὄμων.

«Τριβού! ἀνεφώνησε. Λοιπὸν περνὰς τῆς ὥρας σου γυρίζων εἰς τοὺς διαδρόμους;»

Ἀλλὰ, ὁ φίλος, εἰρωνεικῶς ἀπήνησε.

«Ὁχι ἀπλῶς, σὲ ἐπερίμενα διὰ νὰ σὲ συγχαρῶ.»

— Διατί;

— Διὰ τί; μὰ διὰ τὸν ἐπίσημον τρόπον μὲ τὸν ὁποῖον εἰρωνεύεσαι τοὺς προσκόπους σου!

— Πῶς;

— Μάλιστα, φίλε μου. Τοὺς στέλεις εἰς τὸν Βόρειον Πόλον... μὲ τὸ πλοῖον.

— Τὸ ἐλπίζω!»

Ὁ τόνος τῆς πεποιθήσεως μὲ τὴν ὁποῖαν ὁ Ἀλέξανδρος ἐπρόφερεν αὐτὴν τὴν φράσιν εἶχεν ὡς ἀποτέλεσμα νὰ ἐξωθήσῃ τὸν Τριβού εἰς τὸ νὰ διπλασιάσῃ τοὺς σαρκασμούς του.

«Α! μὰ ὄχι, φίλε μου, φύλαξε τὰς εἰρωνίας σου διὰ τοὺς Προσκόπους. Ἀφοῦ πιστεύουν τῆς κουταμάρας σου, ἐξακολουθεῖ νὰ τοὺς λέγῃς ὅτι θὰ κόψουν τοὺς πάγους ὅπως ὁ Ρολάνδος ἔκοβε τὰ ὄρη.

— Διατί ὄχι!

— Ναὶ μὲ τὸν σουγιὰ σου;

— Ὁχι... μὲ τοῦτο!»

(Ἐπεται συνέχεια)

ΑΓΑΠΑΤΕ ΤΑ ΖΩΑ

Ἐν ἀπὸ τὰ ἄρθρα τοῦ νόμου τῶν προσκόπων λέγει: «ἀγαπάτε τὰ ζῶα». Πολὺ ὀλίγοι εἶνε ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι ἐσκέφθησαν τὰς τρεῖς αὐτὰς λέξεις κατὰ βάθος, καὶ οἱ ὅποιοι ἐνόησαν πόσον ἄξιτα σεβασμοῦ καὶ ἀγάπης εἶνε τὰ ζῶα.

Κάποιοι εἶπεν ὅτι τὰ ζῶα εἶνε οἱ ὑποδεέστεροί μας ἀδελφοί. Οἱ πλεον εὐαίσθητοι ἀμέσως θὰ ἐξηγγέρθησαν. Καὶ ὅμως πόσον εἶνε ἀληθὲς τοῦτο! Καὶ πόσον εὐκόλον εἶνε νὰ τὸ ἀποδείξωμεν εἰς τοὺς κυρίους αὐτούς!

Ἄς ἀφήσωσεν τὰς σχέσεις τὰς φυσικὰς αἱ ὁποῖαι ὑπάρχουν μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν ζώων, τὴν μεγάλην ὁμοιότητα τῶν ὁργανισμῶν τῶν δύο λέξεις ἀρκοῦν διὰ νὰ εἴπωμεν ὅτι τὸ λογικὸν τοῦ ἀνθρώπου ἀντικαθίσταται εἰς τὰ ζῶα διὰ τοῦ ἐνστίκτου. Καὶ ἄς ἔλθωμεν εἰς τὰς ἄλλας σχέσεις τὰς ψυχικὰς.

Παρατηροῦμεν εὐθύς ἐξ ἀρχῆς, ἐξετάζοντες τὴν ζωὴν τῶν, ὅτι ἔχουσι πλείστας ἐκ τῶν συνηθειῶν μας.

Συνασπίζονται κατὰ φυλάς διὰ νὰ βαδίσωσι κατὰ τοῦ κοινοῦ ἔκθροῦ ὑπερασπίζον τὰ θήλαα, καὶ τίθενται πρὸ αὐτῶν διὰ νὰ τὰ προφυλάξουν. Ἐχουν ἀνεπιτημένον τὸ σέβας πρὸς τοὺς γέροντας, τὴν στοργὴν πρὸς τὰ τέκνα τῶν.

Δὲν ἔχουν μόνον αὐτὰ τὰ πρὸς ἄλληλα αἰσθήματα. Συχνότατα ἀφοσιοῦνται ἐξ ὁλοκλήρου εἰς τὸν ἄνθρωπον. Ἡ ἱστορία τοῦ Λαμοκλέους, τοῦ σωθέντος ἀπὸ τὸν λέοντα τὸν ὅποιον εἶχε κάποτε εὐργετήσει, εἶνε πασίγνωστος. Ἡ εὐγνωμοσύνη εἶνε εἰς μέγιστον βαθμὸν ἀνεπτυγμένη εἰς τὰ ζῶα. Σπανίως λησμονοῦν τὴν εὐεργεσίαν τὴν ὁποίαν τοὺς ἔκαμεν ἄνθρωπος.

Ἡ *La Fontaine*, ὁ ὁποῖός μας παρουσιάζει τὰ ζῶα ὁμιλοῦντα, πε-

ριγράφει εἰς τοὺς μύθους του πολλὰ ἔθιμά των, καὶ προσθέτει ὅτι τὰ αἰσθήματά των εἶνε οὐχὶ σπανίως εὐγενέστατα. Μολονότι ὁ μέγας μυθογράφος εἶναι ὑπὲρ τὸ δέον ὑπερβολικός, κατορθώνει νὰ μᾶς καταδείξῃ εἰς πόσον βαθμὸν συγγενεῦομεν μετὰ τὰ ζῶα.

Ποῖος ἀπὸ τοὺς φίλους μας δύναται νὰ μᾶς ἀφοσιώθῃ ὅσον ἑνας σκύλος; Οἱ οἰκιακοὶ εἶναι ὄχι μόνον πολῦτιμοι ὑπηρέται, ἀλλὰ καὶ φίλοι.

Ζοῦν διαρκῶς πλησίον μας, συνηθίζουσι εἰς τὴν ζωὴν μας, μᾶς διασκεδάζουσι μετὰ τὴν ἀδεξιότητά των, μετὰ τὰ παιγνίδια των, μᾶς χρησιμεύουσι ὡς παράδειγμα διὰ τῆς φιλεργείας καὶ τῆς ἀφοσιώσεώς των.

Καὶ δὲν δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν ὅτι ὁ σκύλος ὁ ὁποῖος κοιμάται παρὰ τοὺς πόδας μας, ἢ ἡ γάτα ἢ ὁ ὅποια θερμαίνεται κοντὰ εἰς τὴν ἐστίαν εἶναι μέλη ἀναπόσπαστα τῆς οἰκογενείας;

Ἄς αὐτὰ ἀρκοῦν διὰ νὰ ἀποδείξουν ὅτι τὰ ζῶα εἶναι οἱ ὑποδεέστεροί μας ἀδελφοί. Καὶ ὡς τοιοῦτοι ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ ἀπαιτήσουν σεβασμὸν καὶ ἀγάπην. Πῶς ὅμως νὰ ἀπαιτήσουν ἀφ' οὗ στεροῦνται λογικοῦ.

Ἀκριβῶς ἕνεκα αὐτοῦ τοῦ λόγου πρέπει νὰ τὰ λυπώμεθα καὶ νὰ μὴ τὰ κακοποιώμεν. Φαντασθεῖτε τί δυστυχεῖς θὰ εἴσθε ἂν ἐστερεῖσθε λογικοῦ: θὰ ἐγίνεσθε ἔρμαιον τοῦ πρώτου τυχόντος ἀνθρώπου. Διότι τὸ λογικὸν δίδει εἰς τὸν ἄνθρωπον τὴν ἀπέναντι τῶν ζώων ὑπεροχὴν τοῦ δι' αὐτοῦ κατορθώνει αὐτὸς, ὁ ὅσον λεπτοφυής, ὁ ὅσον μικρός, νὰ καταβάλλῃ τὸν λέοντα, τὸν ἐλέφαντα, καὶ ὅλα τὰ μέλη τῆς μεγάλης οἰκογενείας τῶν ζώων.

Σκεφθεῖτε πόσον ταπεινὸν εἶναι νὰ κακοποιῆ τις, νὰ βασανίσῃ πλάσματα, τὰ ὅποια ὡς ἐκ τῆς διανοητικῆς των καταστάσεως εἶναι ἀνυπεράσπιστα. Καὶ ἀφοῦ αὐτὸς ὁ λέων, τὸ ἐπιφοβώτερον τῶν ζώων, ὑποκύπτει εἰς τὸν λογικὸν ἄνθρωπον, πό-

σον μᾶλλον τὰ μικρά, τὰ ἀσθενῆ, τὰ ὅποια ἐπιζητοῦν μᾶλλον τὴν προστασίαν του.

Ἄγαπάτε λοιπὸν τὰ ζῶα, τοὺς ὑποδεεστέρους αὐτοὺς ἀδελφούς μας καὶ μὴ τὰ βασανίζετε. Νὰ εἴσθε δὲ βέβαιοι ὅτι θὰ εἶναι οἱ καλύτεροι φίλοι σας, ἐν ὅσῳ τὰ ἀφήνετε ἡσυχὰ καὶ τὰ ὑπερασπίζετε ἐναντίον τῶν κακῶν.

ΓΕΩΡΓ. Ε. ΖΑΔΟΚΩΣΤΑΣ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑ ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου
καὶ τέλος.)

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν εἰς χωρικός συνήντα τοὺς περιπατητὰς, ἀνταλλάσσωσι τὴν καλημέραν τῆς ἐξοχῆς.

Ὁ ἀγρότης ἔχει μίαν ἰδιαιτέραν συμπάθειαν πρὸς πάντα ἐνωρὶς ἐγειρόμενον.

Μερικοὶ σύντομοι φράσεις ἀντηλάσσωσι χωρὶς οἱ περιπατητὰι νὰ βραδύνωσι τὸ βῆμά των.

«Πῶς εἶσαι, μπάριμα Λουκά; — Καλὰ, κύριε Λουδοβίκε, ἡ ἀρρώστια δὲν πλησιάζει τὸ σπῆτι μας. Ἐξ ἄλλου δὲν ἔχομεν νὰ πληρώσωμεν τὸν ἱατρὸν καὶ ἔτσι εἴμεθα καλὰ.»

Ἐνα γέλιο ἐπεσφράγιζε τὸ ἀστεῖον.

Καὶ τοιοῦτοτρόπως ἐπροχώρουσι γελῶντες μετὰ τὰς εἰρωνείας τῶν χωρικῶν.

Εἰς τοῖχος λευκὸς ἐξετείνετο εἰς τὸ πλευρὸν τῆς ὁδοῦ.

Καὶ οἱ δύο ἐσοβαρεῦθησαν.

«Τὸ νεκροταφεῖον» ἐψιθύρισε ὁ Λουδοβίκος.

Ὁ σύντροφός του ἐσιώπησεν. Εἰς τὸ μέσον τοῦ τοίχου ἦτο μία βαρεῖα καγκελόθυρα ἔχουσα ἀνωθεν ἕνα σταυρόν.

Διὰ τῶν κινκλίδων, ἐφαίνετο τὸ ἐσωτερικὸν τῆς ἐξοχικῆς νεκροπόλεως.

Χωρὶς πολυτέλειαν. Ἀπλοὶ ξύλινοι σταυροὶ ἐμπετηγμένοι εἰς τὸ χῶμα πρὸ ἐκάστου τῶν ὁποίων ἐκοιμάτο τὸν αἰώνιον ὕπνον του εἰς ἐκ τῶν ποτὲ χωρικῶν τοῦ πλησίον χωρίου.

«Μοῦ ἐνθυμίζει τὴν ἱστορίαν τὴν ὁποίαν ἐδιαβάσαμε προχθὲς εἰ-

πε σοβαρῶς ὁ Ἰωάννης. «Ἐδῶ εἶνε τὸ θάσος τῆς Αἰωνίας Ἀγαπαύσεως!» ὅπως ἔλεγεν ὁ ἥρωζ τῆς.

Ὁ Λουδοβίκος κατένευσε χωρὶς νὰ ἀπαντήσῃ.

Μία μελαγχολία ἐβάρυνε πρὸς στιγμήν τοὺς νεαροὺς προσκόπους. Εἶχον ἤδη περάσει τὸ νεκροταφεῖον πλησίον τῶν ὀπισθεν θάμνων ὅτε ἤκουσαν κλαυθμηρισμούς.

Ἄμυσως ἐσταμάτησαν.

«Ἦκουσες;

— Ναι.

— Κάποιος κλαίει.

— Πᾶμε νὰ δοῦμε;»

Νὰ δοῦμε, ἦτο εὐκολόν γὰρ τὸ εἶπουν, ἀλλ' ὄχι καὶ νὰ τὸ κάμουν.

Οἱ θάμνοι καὶ αἱ ἀκανθαὶ ἀπετέλουν ἓνα φυσικὸν φράκτην ὄχι καὶ τόσον διαβατόν.

Ἄλλ' οἱ πρόσκοποι δὲν στενοχωροῦνται διὰ τόσον, μικρὰ πράγματα.

Οἱ φίλοι μιν ἔλαβον τοὺς συγγιάδες των, τοῦ Προσκόπου, καὶ ἤνοιξιν δι' αὐτῶν τὸν δρόμον των.

Εἰς τὸ ἄλλο μέρος ἦτο ἓνα λειβάδι, ὅπου ἔβροσκον μερικαὶ εὐμορφοὶ ἀγελάδες, καὶ συμαζευμένο εἰς μίαν ἀκρᾶν, ἓνα κοριτσάκι δώδεκα περιόπου ἐτῶν, ἔκλαιεν ἀπαρηγόρητα.

Χωρὶς νὰ διστάσουν οἱ νέοι ἐπλησίασαν τὴν μικρὰν.

«Τί ἔχεις;»

Ἐφάνη ὅτι δὲν ἤκουσε καὶ ἐξηκολούθει νὰ κλαίῃ.

Τότε ὁ εἰς ἔσκυψε καὶ τῆς ἔλαβε τὰς χεῖρας.

«Μὰ, τί ἔχεις;» εἶπον καὶ οἱ δύο συγχρόνως.

Τοὺς ἐκύτταξε καλά. Καὶ ὡς φαίνεται ἡ φυσιογνωμία των τὴν κάθησύχασε, διότι ἐφιθῆρσε:

«Ἦ γιαγιά μου εἶναι πολὺ ἀρρωστη εἶπε.

— Θὰ πάῃ ὁ ἰατρός.»

Ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

«Ὁχι. Μόνον ἐγὼ θὰ ἠδυνάμην νὰ τὴν σώσω, ἀλλὰ μοὶ εἶναι ἀπηγορευμένον».

— Ἀπηγορευμένον!

— Ναι, ἀπὸ τὸ κακὸ Φάντασμα.»

Ἐκπληξίς κατέλαβε τοὺς νέους. Πρὸς στιγμήν ἐνόμισαν ὅτι ἐπρόκειτο διὰ καμμίαν κοινὴν δεισιδαιμονίαν. Ἄλλ' οἱ καλοὶ Πρόσκοποι γνωρίζουν, ὅτι δὲν δύναται τις νὰ ἀστευθῆῃ μὲ μίαν δεισιδαιμονίαν ὅσον καὶ μὲ μίαν ἀσθένειαν.

Διὰ τοῦτο, χωρὶς νὰ δεῖξῃ καμμίαν ἀμφιβολίαν, ὁ Ἰωάννης ἠρώτησε:

«Πές μας τί συμβαίνει. Ἴσως δυνηθῶμεν νὰ σὲ βοηθήσωμεν νὰ νικήσῃς τὸ φάντασμα.

Τοὺς ἐκύτταξε καὶ ἐφάνη δυσπιστοῦσα.

«Καὶ πρῶτα-πρῶτα πῶς ὀνομάζεσαι;

— Ἰουλία. Κατοικῶ εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ χωρίου.

— Ἐέρω, ξέρω. Εἶσαι ὑπηρετρια εἰς τὴν μοδίσταν.

— Ὁχι ὑπηρετριά, μαθήτρια.

— Μαθήτρια, καλά. Μόνον ἐπειδὴ ἡ μοδίστα εἶναι ὀλίγον φιλόργυρος σὲ χρησιμοποιοεῖ καὶ ὡς ὑπηρετρίαν καὶ ἀπόδειξις εἶναι ὅτι αὐτὴν τὴν στιγμήν βόσκεις τὰς ἀγελάδας τῆς.

Ἄλλὰ διακοπτόμενος.

«Ἐξ ἄλλου, αὐτὸ δὲν ἔχει νὰ κάμῃ. Τώρα τὸ φάντασμα μᾶς ἐνδιαφέρει.»

Ἦ Ἰουλία ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

«Ναι, ἔχετε δίκαιον κύριε Λουδοβίκε, τώρα σὰς ἀνεγνώρισα. Ἰδοὺ τί εἶναι:

«Ἦ Γιαγιά μου κατοικεῖ εἰς τὸ ἄλλο χωρίον. Εἶναι ἀρρωστη ὅπως σὰς εἶπα:

«Λοιπὸν τὸ περασμένο βράδῳ ἐσκεπτόμην αὐτὴν τὴν μόνην μου συγγενῆ. Ἦμην λυπημένη διότι ἐγνώριζα ὅτι ὑποφέρει. Αἴφνης ἤκουσα μίαν φωνήν.

— Μίαν φωνήν;

— Καὶ θὰ ἐνόμιζε κανεὶς ὅτι κάποιος ὠμιλοῦσε μέσα ἀπὸ βαρέλι ἦτο φοβερόν καὶ ἡ φωνὴ εἶπε:

«— Τὰ μεσάνοκτα, θὰ πᾶς τῆς γιαγιάς σου ἓνα δοχεῖον γάλα καὶ αὐτὸ θὰ τὴν κάμῃ καλά. Τὰ μεσάνοκτα ἀκριβῶς θὰ πάρῃς τὸν μέγαν δρόμον.

Ἐὰν δὲν ὑπακούσῃς εἰς ὅλα ὁ κόπος σου θὰ εἶναι ἄδικος.»

Οἱ πρόσκοποι ἀντήλλαξαν βλέμμα.

«Ἄλλὰ τὸ φάντασμα» ἐμουρμούρισεν ὁ Ἰωάννης.

Τὸ κοριτσάκι ἤρχησε νὰ τρέμῃ.

«Ἄ! κατόπιν. Ὑπακούει κανεὶς εἰς τὰς μυστηριώδεις φωνάς, ἀλήθεια;

Κατὰ τὰ μεσάνοκτα λοιπὸν, ἐσηκώθη ἐπὶ δύο δοχεῖα γεμάτα καὶ χωρὶς νὰ ἐξυπνήσῃ κανένα ἐγλύστρησα ἔξω.

«Ἦτο πανσέληνος Ἐβλεπα τὸν δρόμον λευκὸν ἐμπρὸς μου καὶ ἤμην εὐχαριστημένη, διότι ἐσυλλογίζομην ὅτι ἡ καλή μου γιαγιά θὰ μοῦ χρεωστοῦσε τὴν ὑγίειάν τῆς.

«Ἐν τῷ μεταξὺ εἶχον φθάσει πλησίον εἰς τὸ νεκροταφεῖον.

«Ποτὲ δὲν εἶχα φοβηθῆ τὸ νεκροταφεῖον. Ἀφοῦ μάλιστα ὁ πατήρ μου καὶ ἡ μήτηρ μου εἶναι θαμμένοι ἐκεῖ. Λοιπὸν, εἶχε φθάσει πλησίον τοῦ τοίχου».

«Καὶ αἴφνης ἡ φωνὴ ἠκούσθη εἰς τὴν ἡσυχίαν τῆς νυκτός.

— Ἦ φωνή;

— Ναι, καλοὶ μου κύριοι, ἡ ἴδια ἀγρία φωνὴ φωνάζει: «Ἐὰν τολμήσῃς νὰ περάσῃς, σὲ φρονεύω. Εἶμαι τὸ κακὸν φάντασμα!»

— Τὸ κακὸν φάντασμα;

— Ἐστάθηκα φοβισμένη. Ἀλλὰ τί ἔπαθα ὅταν παρετήρησα ἀνωθεν τοῦ τοίχου μίαν λευκὴν σκιάν νὰ κινῆται ἀπειλητικῶς. Τότε, εἶπεν ἡ μικρὰ, ἀρχίζουσα νὰ κλαίῃ, ἄφησα χάμω τὰ δοχεῖα καὶ ἤρχησα νὰ τρέχω. Καὶ ἀπὸ τότε ἔχω ἀπελπισθῆ ὅτι ἡ καλή μου γιαγιά θὰ ἀποθάνῃ καὶ θὰ μείνω μόνη εἰς τὸν κόσμον.»

Σιγῇ ἐπηκολούθησε. Ὁ Λουδοβίκος ἔλαβε τὸν λόγον:

«Ἦκουσε Ἰουλίαν, τὸ μεσονύκτιον, πῆγαινε πάλιν.

— Καὶ τὸ φάντασμα; εἶπε τρέμουσα.

— Δὲν θὰ σὲ πειράξῃ, μείνε ἡσυχος. Προπάντων ὅμως μὴ εἴπῃς τίποτε.... Εἰς κανέναν ἀπολύτως.

«Ἀφοῦ πρέπει θὰ τὸ κάμω.

— Καλὰ. Καὶ τώρα καληνύκτα Ἰουλίαν.»

Καὶ οἱ δύο ἀπεμακρύνθησαν.

Ἐνύκτωσε.

Ὁ πατὴρ τοῦ Λουδοβίκου παρετήρησεν ὅτι ὁ υἱὸς του καὶ ὁ φίλος του ἦσαν πολὺ ἀπληστολημένοι ἀλλὰ οὐδ' ἐπὶ στιγμήν ἐφαντάσθη ὅτι ἐπρόκειτο νὰ κάμουν μίαν θαρραλέαν ἔξοδον.

Καὶ οἱ δύο ἀπὸ ἐνωρὶς ἀπεσύρθησαν εἰς τὰ δωμάτια των. Ἄλλὰ δὲν κατεκλίθησαν.

Συνητητήθησαν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Λουδοβίκου εἰς τὴν κλίνην τοῦ ὁποίου ἦσαν τοποθετημένοι αἱ στολαὶ των καὶ οἱ κοντοὶ των, σύντροφοι ἀχόριστοι τῶν Προσκόπων.

Ἐν πρὸς ἓν τὰ φῶτα ἐσβέσθησαν καὶ οἱ ὑπηρετῆται κατεκλίθησαν.

Ὁ Ἰωάννης καὶ ὁ Λουδοβίκος ἦσαν οἱ μόνοι κάτοικοι τῆς ἐπαύλεως οἵτινες ἠγρύπνουν.

«Μοῦ φαίνεται ὅτι δυνάμεθα νὰ φύγωμεν.

— «Ναι,» ἀπήντησε λακωνικῶς ὁ φίλος του.

Μετὰ τὰ ὑποδήματα εἰς τὴν μίαν χεῖρα καὶ τὸν κοντόν εἰς τὴν ἄλλην ἐγλύστρησαν ἔξω τῆς οἰκίας.

Εἰς τὸν κῆπον ἔβαλαν τὰ ὑποδήματα των καὶ ἔφυγον πρὸς τὴν ἐσχίην.

Ἀλλὰ τῶρα δὲν ἠκολούθησαν τὸν μέγαν δρόμον. Διὰ μέσου τῶν ἀγρῶν ἔφθασαν εἰς τὸν περίβολον τοῦ νεκροταφείου τὸν πλέον ἀπομακρυσμένον τῆς ὁδοῦ.

Ἐδῶ ὁμως δὲν ὑπῆρχεν οὔτε θύρα οὔτε κάγκελα. Ἐν τοῖτοις τὸ ὕψος τοῦ τοίχου δὲν τοὺς ἠμπόδισε νὰ εὑρεθοῦν δι' ἀναρριχίσεως εἰς ὀλίγα λεπτά ἐντὸς τοῦ νεκροταφείου.

Σιγῇ ἐβασίλευεν.

«Προσοχή» ἐψιθύρησε ὁ Ἰωάννης.

Ὡς ἄγριοι καιροφυλακτοῦντες ἐν ὥρᾳ πολέμου, οἱ δύο νέοι, κρυμμένοι ὀπίσθεν τῶν θάμνων, ἐπροχώρησαν πρὸς τὸν τοῖχον τὸν γειτονεύοντα μετὰ τὸν δρόμον.

Μία μικρὰ ἀπόστασις τοὺς ἐχώριζε πλέον ἀπὸ τοῦ τοίχου τὸν ὁποῖον ἤθελον νὰ φθάσουν. Διὰ μέσου τῶν θάμνων, διέκρινον τὸν γυμνὸν τοῖχον, τὸ κιγκλίδωμα.

Ἡ σελήνη κρυπτομένη ὀπίσθεν τῶν νεφῶν ἔρριπτε ἓνα ὄχρον φῶς ἐπὶ τῆς γῆς.

Ἀλλὰ ἀδίκως παρετήρουν, πούθενά δὲν ἔβλεπόν τι τὸ ὑποπτον.

Ἀΐφνης ὁ ἦχος τοῦ ὥρολογίου τῆς ἐκκλησίας ἐκτύπησε βραδέως τοὺς δώδεκα κτύπους τοῦ μεσονυκτίου.

Ὁ ἦχος ἠκούετο ἀκόμη ὅτε ἠκούσθησαν βήματα ἑλαφρὰ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ.

«Ἡ Ἰουλία» εἶπε χαμηλοφώνως ὁ Ἰωάννης.

Ἀΐφνης διεκόπη. Ἐνα σχῆμα λευκὸν, εἶχε ἀνορθωθῆ ἔκ τῶν θάμνων ὀλίγα μέτρα μακρὰν αὐτῶν καὶ τὸ ὁποῖον ἐπροχώρει πρὸς τὸν τοῖχον.

Καὶ αἶφνης μία φωνὴ ἠκούσθη.

«Φῦγε διότι θὰ σὲ φονεύσω.»

Τὸ φάντασμα παρουσιάζετο ὡς τὸ εἶχε περιγράψῃ ἡ μικρὰ κύρη.

Ἀλλὰ, αὐτὴν τὴν φορὰν, δύο Πρόσκοποι παρίσταντο εἰς τὰς ἀσκήσεις του.

«Ἐμπρὸς» εἶπον μία φωνῇ.

Ἐνῶ ἡ τοῦ φαντάσματος ἀπήντα με κραυγὴν πόνου.

Οἱ κοντοὶ εἶχον κτυπήσει με δύναιμι ἐπ' αὐτοῦ.

Μολοπισμένον, ζαλισμένον, σχεδὸν λιπόθυμον τὸ φάντασμα ἦνα-

γκάσθη νὰ ἀφήσῃ τὸ σεντόνι μετὰ τὸ ὁποῖον ἦτο τυλιγμένον, καὶ ἡ Ἰουλία, κληθεῖσα ὑπὸ τῶν σωτήρων τῆς, ἀνεγνώρισε τὸν ἀδελφὸν τῆς μοδίστρας.

Ὁυτος ἄθλιος ὅσον πονηρὸς, ἠμολόγησε τὰ πάντα.

— Ἡ μάμη τῆς κόρης εἶχε μερικὰς οἰκονομίας κρυμμένας εἰς μίαν κρύπτην τῆς καλύβης τῆς. Ὁ ἀδελφὸς καὶ ἡ ἀδελφὴ εἶχον συμφωνήσει νὰ τὰ σφετερισθοῦν.

Ἀλλὰ διὰ νὰ μὴ ἀνακαλυφθοῦν, εἶχον προετοιμάσει αὐτὴν τὴν ἱστορίαν διὰ νὰ μὴ κατορθώσῃ ἡ μικρὰ καὶ ὑπάγῃ εἰς τὴν μάμην τῆς ἧτις βεβαίως θὰ τῆς ὑπεδείκνυε τὸ μέρος ὅπου ἦσαν τὰ χρήματα.

Ἴδου λοιπὸν ἡ κακὴ πράξις τὴν ὁποίαν με θάρρος καὶ γενναϊότητα οἱ δύο Πρόσκοποι ἀπέτρεψαν.

Paul d' Ivoi.

ΠΡΟΣΚΟΠΟΙ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΠΑΡΑ ΤΟΝ ΛΟΦΟΝ ΤΗΣ ΑΚΡΟΠΟΛΕΩΣ ΔΕΝΔΡΟΦΥΤΕΥΣΙΝ

(Φωτογρ. Β. Ράνου)

ΞΕΝΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Πρόσκοποι σώζοντες συνομηλικόν των κατά τινα τελετήν.

Κατὰ τὴν τελετήν τὴν ὁποίαν εἶχαν οἱ Πρόσκοποι τῆς Φιλαδέλφειας τὴν ἡμέραν τῆς ἀπονομῆς πτυχίων, μεταλλίων κτλ. Ἐν μόνον δυστύχημα συνέβη εἰς ἓνα παρειακόμενον. Ἐνα παιδίον περιεφέρετο εἰς τὸν τόπον τῆς κατασκηνώσεως καὶ ἐπλησίασεν ἓνα ἄμιλον εὐρισκόμενον πλησίον μιᾶς πυρᾶς τοῦ στρατοπέδου. Ἐλαβεν ἀπὸ τὸ θυλάκιόν του ἓνα περιβλημα σιδηρῶν, εἶδος χειροβομβίδος, τὸ ὁποῖον εἶχεν εὐρεῖ πλησίον τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς καὶ εἶπεν ὅτι ἤθελε νὰ ἴδῃ ἂν θὰ ἐξερρηγνύετο, καὶ τὸ ἔρριπεν εἰς τὸ πῦρ πρὶν νὰ δυνηθῇ κανεὶς νὰ τὸ ἐμποδίσῃ. Ἐκκωφαντικὸς κρότος ἠκούσθη, καὶ ἡ στάχτη

καίουσα ἐξετινάχθη πρὸς ὅλας τὰς διευθύνσεις. Ὁ μικρὸς ἔπεσεν ὑπὸ τῶν φωνῶν, καὶ τὸ αἷμα ἐκάλυψε τὰς χεῖρας καὶ τὸ πρόσωπόν του. Ἀμέσως τότε οἱ Πρόσκοποι ἔσπευσαν εἰς βοήθειάν του. Ὅλοι οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ στρατοπέδου εὐρίσκοντο εἰς τὸν τόπον ὅπου ἐγένοντο αἱ ἀσκήσεις καὶ τὰ παιγνίδια, ἀλλ' οἱ Πρόσκοποι ἐγνώριζον τί ἔπρεπε νὰ κάμουν καὶ τὸ ἔκαμαν θαυμασίως.

Τρεῖς ἔτρεξαν νὰ φέρουν ἰατρὸν.

Οἱ ἄλλοι με ἓνα ἐπανωφόριον καὶ κοντοὺς φορτίου ἔσπευσαν νὰ τὸν μεταφέρουν εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ ἐρυθροῦ σταυροῦ. Ἐνῶ δὲ οἱ ἰατροὶ δὲν εἶχον ἀκόμη ἔλθει, οἱ Πρόσκοποι ἤρχισαν νὰ ἐκδύουν τὸν παῖδα καὶ νὰ ἐτοιμάζουν ἐπιδέσμους καὶ φάρμακα. Ὅτε ἤλθαν οἱ ἰατροὶ, ἐδήλωσαν ὅτι ὁ μικρὸς ὤφειλε τὴν ζωὴν του, εἰς τὴν ἀμέσον ἐνέργειαν τῶν προσκόπων· τὸ πρόσωπον καὶ αἱ χεῖ-

ρὲς του εἶχον καὶ καὶ σχισθῆ, εἰς τοιοῦτον βαθμὸν ὥστε ὑπῆρχε φόβος νὰ δηλητηριάσθῃ τὸ αἷμα, ἂν δὲν παρείχοντο ἀμέσως αἱ πρῶται βοήθειαι.

1400 Πρόσκοποι ὑπὸ τὰς σκηνάς.

Εἰς τὴν τρίτην ἐκ τῶν κατ' ἔτος γενομένων κατασκηνώσεων τῶν προσκόπων τῆς Φιλαδελφείας ἦσαν παρόντα 1650 μέλη, ἐκ τῶν ὁποίων 1400 περίπου ἐστρατοπέδευσαν εἰς τὸ ὑπαιθρον ἐπὶ δύο ἡμέρας. Ὁ *Dan Beard* Ἑθνικὸς ἐπίτροπος τῶν Προσκόπων Φιλαδελφείας, ὁ Γεώργιος Δ. Πάρτερ, ἐπίτροπος τῶν Προσκόπων τῆς Φιλαδελφείας καὶ διευθυντῆς τῆς Δημοσίας Ἀσφαλείας ὁ συνταγματάρχης *Beitler* τοῦ ἐπιτελείου τοῦ Διοικητοῦ *Beneik* καὶ ὁ ὑπαστυνόμος *Robinson* ἐπεσκέφθησαν τὴν κατασκήνωσιν τὴν πρῶταν τῆς Παρασκευῆς καὶ ἐπεθεώρησαν παρατεταγμένας τὰς ομάδας.

Τὸ πρόγραμμα τῆς ἐπιθεωρήσεως συνίστατο τὴν μὲν πρῶταν εἰς διακανόνισιν τῆς δράσεως τῶν Προσκόπων, τὸ δὲ ἀπόγευμα εἰς ἐπιδείξεις τῆς εἰδικότητος ἐκάστης ομάδος.

Βραβεῖα ἐδόθησαν εἰς ὄσας ἐξ αὐτῶν εἶχον πρωτοτυπίαν εἰς τὴν διακόσμησιν, καὶ ἐτελείωσεν ἡ ἐπιθεώρησις. Ἡ πρώτη ὁμάς ἐξέδωκε τυπωμένους μὲ μεγάλα γράμματα τοὺς ἐν ἰσχύϊ νόμους τῶν Προσκόπων, οἱ τυφλοὶ Πρόσκοποι ἐσχημάτησαν πυραμίδας μὲ ἀξιοθαύμαστον θάρρος καὶ βεβαιότητα, καὶ ἡ 42α ὁμάς ἐξέθεσεν εἰκόνα παριστάουσαν ληστὰς καλοντάς μίαν καλύβην καὶ Πρόσκοπους σώζοντας αὐτήν.

Αἱ εἰδικότητες εἰς τὸ ἐπιδένειν σοβαρὰ τραύματα ὡς ἐγκαύματα τῆς κεφαλῆς ἐξ ἐκρίξεως καὶ θραύσις τῆς ὠμοπλάτης, αἱμορραγίαν τοῦ λαιμοῦ καὶ τετραυσιμένην σιαγόνα, ἦσαν θαυμασῖαι, καὶ ἦτο πολὺ δύσκολον νὰ προτιμήσῃ τις μίαν ἐξ αὐτῶν.

Ἐν τῇ διαφιλονικίᾳ περὶ τῶν πρωτείων παροχῆς πρῶτων βοηθειῶν ἐνίκησαν αἱ ομάδες 46, 6 καὶ 4. Ἐκ τῶν ἀμφισβιτούντων τὰ πρωτεῖα ἐν τῇ ἐκδήσει ἐφημερίδων, μία εἰς τὸ τέλος ἐσημείωνε τὴν ἐξῆς παρατήρησιν:

«Κάποιος εἶπεν ὅτι τὸ παγκόσμιον βεκόρ ὕψους, δὲν ἀνήκει

πλέον εἰς ἀεροπλάνον. Εἰς ἀνθρώπος ὀνόματι Πάττον τὸ ἀπέκτησε τὸ ἀπόγευμα τοῦ Σαββάτου χωρὶς νὰ μεταχειρισθῇ οἰονδήποτε μηχανήμα.»

ΚΙΝΗΣΙΣ

ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ.— Οἱ Πρόσκοποι ἐξέδραμον τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν εἰς τὴν Μοῦνην Κλειστῶν. Καὶ ἡ ἐκδρομὴ αὐτὴ ἐπέτυχε θαυμασίως λαβόντων μέρος 200 περίπου Προσκόπων.

Καίτοι ἡ ἀπόστασις ἦτο ἀρκετὰ μεγάλη οἱ Πρόσκοποι ἐπέστρεψαν ἀρκετὰ ζῶηροι.

— Εὐχαρίστως ἀναγγέλλομεν τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ κ. Κ. Μελά, Γενικοῦ Γραμματέως τοῦ Σώματος, ἐκ τῆς ἰδιαιτέρας αὐτοῦ πατρίδος Ἡπείρου.

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ.— Οἱ Πρόσκοποι τῆς γείτονος ἐξέδραμον τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν εἰς Πέραμα, ἐπέστρεψαν δὲ τὸ ἑσπέρας.

Ἐγκύκλιος 2α.

ΣΩΜΑ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΡΟΣΚΟΠΩΝ

ΕΚΤΕΛΕΣΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΙΣ ΤΩΝ ΟΜΑΔΩΝ

Συμφώνως τῇ ἀποφάσει τοῦ Συμβουλίου ἐπιτρέπεται εἰς τὰς Ὅμάδας νὰ ἔχουν ἰδίαν οἰκονομικὴν Διαχείρισιν δι' ἣν καὶ μόναι θὰ ὦσιν ὑπεύθυνοι.

Πρὸς πρόληψιν ἀνωμαλιῶν δυναμένων νὰ ἐπιφέρουν ἀποτέλεσμα ἀντίθετον τοῦ ἐπιδιωκόμενου ἡ Διοικήσις τοῦ Σώματος τῶν Προσκόπων διὰ τῶν τοπικῶν Ἐπιτροπῶν ἐπιφυλάσσει ἑαυτῇ τὸ δικαίωμα τοῦ ἐλέγχου τῆς διαχείρισεως τῶν Ὅμαδων.

Σκοπὸς τῆς οἰκονομικῆς ἀνεξαρτησίας τῶν Ὅμαδων εἶνε:

- 1ον. Ἡ ἐξασφάλισις τῆς ὑλικῆς αὐτῶν ὑποστάσεως.
- 2ον. Ἡ ἐνδεχόμενῃ χορηγία ἐξόδων παραστάσεως ἐκ τῶν ἰδίων αὐτῆς πόρων εἰς τὸν ἀναλαμβάνοντά τὴν ἐκχύμισσιν καὶ μόρφωσιν αὐτῆς Ἀρχηγόν.
- 3ον. Ἡ ἀπαλλαγὴ τῆς Διοικήσεως τοῦ Σώματος

τῶν ὑποχρεώσεων πρὸς συντήρησιν τῶν Ὅμαδων, αἵτινες σὺν τῇ ἐπεκτάσει τοῦ ἔργου τῶν Προσκόπων ἤθελον φθάσει εἰς δυσβάστακτα βάρη.

4ον. Ἡ ἀπὸ μικρᾶς ἡλικίας ἐξάσκησις τῶν Ἑλληνοπαίδων εἰς τὴν διαχείρισιν τοῦ χρήματος καὶ τὴν λελογισμένην διάθεσιν αὐτοῦ. Ἐπὶ πλέον δὲ εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ κοινῆς συμφέροντος καὶ τῆς ὑπὲρ αὐτοῦ ἐργασίας καὶ εἰσφορᾶς.

Ἡ οἰκονομικὴ ἀνεξαρτησία τῶν Ὅμαδων ἐπιτευχθήσεται ὡς ἐξῆς.

Ἐκάστη ὁμάς διὰ τῶν Προσκόπων καὶ τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς δύναται νὰ ἐγγράφῃ Συνδρομητὰς τῆς Ὅμαδος. Καὶ οἱ μὲν γονεῖς καὶ κηδεμόνες τῶν Προσκόπων τῆς Ὅμαδος ἐφ' ὅσον τὰ μέσα αὐτῶν τὸ ἐπιτρέπουν γίνονται συνδρομηταὶ κατὰ τὴν ἐγγραφὴν τοῦ τέκνου των, οἱ δὲ ἀγαπῶντες τὸ ἔργον τῶν Προσκόπων γίνονται προαιρετικῶς τοιοῦτοι.

Οἱ γονεῖς συνδρομηταὶ καταβάλλουν ὡς συνδρομὴν μίαν δραχμὴν μηνιαίως κατ' ἐλάχιστον ὄρον δι' ἑκάστον ἐγγεγραμμένον αὐτῶν τέκνον. Οἱ λοιποὶ συνδρομηταὶ καταβάλλουν 50 λεπτὰ μηνιαίως κατ' ἐλάχιστον ὄρον. Ἡ πληρωμὴ τῆς συνδρομῆς γίνεταί δι' ἐπικολλήσεως εἰδικοῦ ἐνσήμου ἐπὶ τοῦ δελτίου ἀναγνώρισεως τοῦ Συνδρομητοῦ.

Ἡ Ὀμάς δύναται ἐπίσης νὰ δέχεται δωρεὰς εἰς χρήματα ἢ εἶδη, ἀναγράφουσα εἰς ἰδιαιτερον πίνακα ἐν τῇ Λέσχῃ αὐτῆς τὸ ὄνομα τοῦ δωρητοῦ καὶ τὸ εἶδος τῆς δωρεᾶς. Καὶ ἂν μὲν τὸ δωρηθὲν ποσὸν ἐδόθη μὲ ὠρισμένον σκοπὸν ἢ Ὀμάς εἶνε ὑπεύθυνος διὰ τὴν ἐκτέλεσιν αὐτοῦ, ἂν δὲ ἄνευ ὠρισμένου σκοποῦ τὸ ποσὸν ἐγγράφεται εἰς πίστωσιν τοῦ κεφαλαίου τοῦ Προϋπολογισμοῦ τοῦ ἐπιγραφομένου: Ἀποθεματικὸν κεφάλαιον δι' ἐξόδα φερνῆς ἐκδρομῆς.

Ἐὰν φιλογενῆς τις ἀναλάβῃ τὴν εἰς Ὀμάδα τινὰ ἐτησίαν χορηγίαν ποσοῦ οὐχὶ κατωτέρου τῶν 600 δραχ. ἀνακηρύσσεται ἐπίτιμος αὐτῆς Ἀρχηγὸς καὶ ἡ Ὀμάς ἐφ' ὅσον οὗτος διατελεῖ τοιοῦτος φέρει τὸ ὄνομά του ἢ ἄλλο ἱστορικὸν ὄνομα ὀριζόμενον πάντως ὑπὸ τοῦ δωρητοῦ.

Οἱ Πρόσκοποι διαχειρίζονται τὸ χρήμα τῆς Ὀμάδος τῶν συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ἐσωτερικοῦ Κανονισμοῦ, τὸν ὅποιον ἐκάστη Ὀμάς ἅμα τῇ συμπληρώσει αὐτῆς πρέπει νὰ ψηφίσῃ λαμβάνουσα ὡς βᾶσιν τὸν ἐν σελ. 160 τοῦ Ἐγκολπίου τοῦ Ἀρχηγοῦ διδόμενον ὡς ὑπόδειγμα καὶ οὗτινος τὴν ἀρχὴν ἐγκρίνει ἢ Ἐκτελεστικὴ Ἐπιτροπὴ.

Ὁ Ἀρχηγὸς εὐθύνεται διὰ τὴν λογικὴν διάθεσιν τοῦ χρήματος τῆς Ὀμάδος ἅτε ἔχων τὸ δικαίωμα τῆς ἀρνησικυρίας ἐφ' ὅλων τῶν ἀποφάσεων αὐτῆς. Οὐδεμίαν ἔχει εὐθύνην διὰ τὴν διαχείρισιν, ὀφείλει ὅμως ἂν παρατηρήσῃ κατ' αὐτὴν ἀνωμαλίαν τινὰ νὰ τὴν φέρῃ ἀμέσως εἰς γνῶσιν τοῦ ἐκ τῶν μελῶν τῆς τοπικῆς Ἐπιτροπῆς ἀναλαβόντος τὴν ἐπιθεώρησιν τῶν οἰκονομικῶν τῶν Ὀμάδων.

Τὰ Ἔσοδα καὶ τὰ Ἐξόδα ἐκάστης Ὀμάδος καθορίζονται ὑπὸ Προϋπολογισμοῦ ψηφιζομένου ἐν ὑπηρεσιακῇ συνεδρίᾳ τῆς Ὀμάδος κατὰ μῆνα Δεκεμβρίου.

Κατὰ τὴν συνεδρίαν ταύτην, ὅπως καὶ κατ' ὄσας ὑπηρεσιακὰς συνεδρίας ἐκτὸς τῶν Προσκόπων τῆς Ὀμάδος δύναται νὰ παρίστανται καὶ οἱ Συνδρομηταὶ αὐτῆς.

Ὁ Προϋπολογισμὸς τῶν ἐξόδων διαιρεῖται εἰς τρία κεφάλαια.

Α'. Ἐξόδα παραστάσεως τοῦ Ἀρχηγοῦ. Ὡς τοιαῦτα ὁ Ἀρχηγὸς δύναται νὰ λαμβάνῃ δραχμὰς 30 μηνιαίως κατ' ἀνώτατον ὄρον.

Β'. Ὀργανα, ὑλικά καὶ διάφορα ἐξόδα τῆς Ὀμάδος.

Γ'. Ἀποθεματικὸν κεφάλαιον διὰ τὰ ἐξόδα τῆς φερνῆς ἐκδρομῆς.

Ἐὰν ὁ Ἀρχηγὸς παραιτηθῇ τῶν ἐξόδων παραστάσεως, διὰ τοῦ ποσοῦ τούτου πιστοῦται τὸ Γ' κεφάλαιον εἰς τὸ ὅποιον περιέρχεται καὶ τὸ ὑπόλοιπον τῶν συνδρομῶν.

Τὰ ἐξόδα τοῦ Β' κεφαλαίου δέον νὰ καλύπτονται

μόνον ὑπὸ τῶν εἰσφορῶν τῶν προερχομένων ἐκ τῶν Προσκόπων ὁσονδήποτε μικραὶ καὶ ἂν ἀποφασισθῶσιν αὐταὶ ὑπὸ τῆς Ὀμάδος. Ὁ Ἀρχηγὸς θὰ συντάξῃ πίνακα τῶν χρεωδῶν καὶ τὴν τιμὴν ἐκάστου εἶδους, καὶ ταῦτα δέον ὀλίγον κατ' ὀλίγον νὰ προμηθευθῶν οἱ Πρόσκοποι διὰ τῶν ἰδίων μέσων.

Ὁ Ἀρχηγὸς ὀφείλει νὰ συνειθίσῃ τοὺς Προσκόπους τοῦ εἰς τὴν ἐπ' ἀμοιβῇ ἐργασίαν, τὴν πρὸς τὸ κοινὸν ὄφελος καὶ πρὸς τοῦτο πρέπει, ὁσάκις παρουσιάζεται εὐκαιρία, νὰ προσφέρῃ τὴν ἐργασίαν τῆς Ὀμάδος τοῦ ὡς π. χ. διὰ συλλογὴν ἀκρίδων, καθαρισμὸν κήπων, δένδρων ἐπωροφόρων, ρεῖθρων, τρυγητόν, πώλησιν λαχείων τοῦ Στόλου κ. λ.

Οἱ παραιτούμενοι τῶν ἐξόδων παραστάσεως Ἀρχηγοὶ προτιμότερον νὰ συγκροτοῦν Ὀμάδας ἐκ Προσκόπων μὴ εὐπορούντων. Διὰ τὰς Ὀμάδας αὐτὰς αἱ τοπικαὶ Ἐπιτροπαὶ θὰ καταβάλλουν προοπαθείας ὅπως διὰ δωρεῶν ἐπιτυγχάνεται σχετικὴ ἀνεξαρτησία τῶν. Θὰ φροντίζουσι ἐπίσης αἱ τοπικαὶ Ἐπιτροπαὶ καὶ οἱ Ἐφοροὶ Ὀμάδων μετὰ τῶν Ἀρχηγῶν νὰ ἐξευρίσκουν ἐργασίαν διὰ τὰς Ὀμάδας ταύτας.

Ὁπόσῳδήποτε ὅμως ἵνα μὴ οἱ Πρόσκοποι συνειθίσουσιν εἰς τὴν ὀλεθρίαν ἀρχὴν τοῦ ν' ἀπολαμβάνουν δωρεὰν τῶν ἐκ τοῦ θεσμοῦ τῶν Προσκόπων ἀγαθῶν, δέον οἱ Ἀρχηγοὶ καὶ τῶν πλέον ἀπόρων Ὀμάδων νὰ κανονίσουν, μετὰ τῆς Ὀμάδος, ἐβδομαδιαίαν εἰσφορὰν ἔστω καὶ ἐλαχίστην τοιαύτην.

Ἐκάστη τοπικὴ Ἐπιτροπὴ ἅμα τῇ συγκροτήσει αὐτῆς ἐκλέγει ἐν τῶν μελῶν αὐτῆς ὡς Ἐπιθεωρητὴν τῆς διαχείρισεως τῶν Ὀμάδων. Ὁ Ἐπιθεωρητὴς θ' ἀναλάβῃ νὰ ἐξηγήσῃ εἰς τὸ Προεδρεῖον ἐκάστης Ὀμάδος (ἴδε ἐσωτερ. Κανονισμὸν Ὀμάδος) τὸν τρόπον τῆς τηρήσεως τῶν βιβλίων αὐτῆς, καὶ ὁσάκις κρίνῃ τοῦτο ἀναγκαῖον ἐπιθεωρεῖ τὴν διαχείρισιν. Τακτικὴ ἐπιθεώρησις γίνεται ἅπαξ τοῦ ἔτους.

ΛΟΓΙΣΤΙΚΗ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΟΜΑΔΩΝ

Ἐκάστη Ὀμάς διεπομένη ὑπὸ ἐσωτερικοῦ Κανονισμοῦ τηρεῖ τὴν λογιστικὴν ὑπηρεσίαν τῆς ὡς ἐξῆς :

1ον. Ἐνὸς κοινοῦ τετραδίου ἀριθμολογοῦνται αἱ σελίδες ὡς ἐξῆς. Ἡ πρώτη μένει ὡς ἐξώφυλλον ἄνευ ἀριθμοῦ. Ἡ δευτέρα καὶ ἡ τρίτη λαμβάνουν τὸν ἀριθμὸν 1, ἡ τετάρτη καὶ ἡ ἀπέναντί τῆς πέμπτη τὸν ἀριθμ. 2 καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς σχηματίζονται αἱ λογιστικαὶ σελίδες.

2ον. Ἀνοίγονται αἱ μερίδες τῶν ὁποίων ἐκάστη καταλαμβάνει μίαν λογιστικὴν σελίδα τοῦ τετραδίου ὡς ἐξῆς : Εἰς τὴν σελ. 1 ἄνω καὶ εἰς τὸ μέσον γράφομεν τὴν μερίδα *Ταμείον* εἰς τὸ αὐτὸ δὲ ὕψος καὶ ἀριστερᾶ τὴν λέξιν *Ἔσοδα* καὶ δεξιᾶ τὴν λέξιν *Ἐξόδα*. Εἰς τὴν σελ. 2 τὴν μερίδα *Ἐξόδα Παραστά-*

σεως Ἀρχηγού, ἀριστερᾶ δὲ τὴν λέξιν Δοῦναι καὶ δεξιᾶ τὴν λέξιν Δαβεῖν (τὰς λέξεις ταύτας γράφομεν εἰς πᾶσαν νέαν ἀνοιγομένην σελίδα). Εἰς τὴν σελ. 3 Ὁργανα, ὕλικα καὶ διάφορα ἔξοδα τῆς Ὁμάδος. Εἰς τὴν σελ. 4 Ἀποθεματικὸν δι' ἔξοδα θερινῆς ἐκδρομῆς. Εἰς τὴν σελ. 5 Συνδρομαί. Εἰς τὴν σελ. 6 Δώρεα καὶ διάφορα ἔσοδα.

Ἐκάστη πρᾶξις (πληρωμὴ ἢ εἰσπραξις) θὰ ἐγγράφεται δις ἐν τῷ βιβλίῳ ἤτοι εἰς τὴν μερίδα Ταμείου καὶ εἰς τὴν οἰκείαν μερίδα.

Νὰ ἐνθυμοῦνται οἱ τηροῦντες τὸ Ταμεῖον ὅτι ἐὰν γραφῆ πρᾶξις τις ἐπὶ τῆς δεξιᾶς σελίδος τοῦ Ταμείου π.χ. (εἰς τὰ ἔξοδα) θὰ γραφῆ εἰς τὴν ἀριστερὰν σελίδα τῆς οἰκείας μερίδος καὶ τὰνάπαλιν.

Πᾶς γνώστης τῆς διπλογραφίας δύναται νὰ ἐξηγήσῃ τοὺς λόγους τῶν ἀνωτέρω ὁδηγιῶν.

Κατὰ θεμελιώδη ἀρχὴν εἰς πᾶσαν στιγμὴν τὸ ἄθροισμα τῶν πράξεων τῶν δεξιῶν σελίδων πρέπει νὰ εἶνε ἴσον πρὸς τὸ τῶν ἀριστερῶν.

Ὅταν συμπληροῦται σελὶς εἰς μερίδας τινὰς ἀνοίγεται ὁμοίᾳ εἰς τὰς ἀμέσως ἐπομένους ἐλευθέρως ταύτας.

Εἰς τὸ τέλος τοῦ οἰκονομικοῦ ἔτους (τὴν 31 Δεκεμβρίου) κλείονται οἱ αἱ μερίδες εἰς τὸ βιβλίον, ἤτοι ἐν ἐκάστῃ μερίδι ἀπὸ τοῦ ἄθροισμα τῶν ἐγγραφῶν μίας σελίδος ἀφαιρεῖται τὸ ἄθροισμα τῆς ἄλλης ἢ διαφορὰ αὕτη καλεῖται ὑπόλοιπον. Τὰ ὑπόλοιπα γράφονται εἰς τὴν ἀμέσως πρώτην ἐλευθέραν λογιστικὴν

σελίδα τοῦ βιβλίου, μὲ τὸν τίτλον: Ἰσολογισμὸς τοῦ ἔτους. . . . ἀντίγραφον τούτου ὑπογεγραμμένον παρὰ τοῦ Προεδρείου τῆς Ὁμάδος καὶ θεωρημένον ὑπὸ τοῦ Ἀρχηγού ὑποβάλλεται ἐντὸς 10 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς λήξεως τοῦ οἰκονομικοῦ ἔτους εἰς τὴν τοπικὴν Ἐπιτροπὴν.

Ὁ Ἰσολογισμὸς οὗτος θὰ ἔχῃ ἐπίσης ἀριστερᾶ τὴν λέξιν ἔξοδα καὶ δεξιᾶ τὴν λέξιν ἔσοδα. Ἀριστερᾶ γράφονται τὰ ὑπόλοιπα ἐκάστης μερίδος ἐξόδων, καὶ τὸ ὑπόλοιπον ἐν τῷ Ταμείῳ, ἐὰν ὑπάρχῃ τοιοῦτον, δεξιᾶ δὲ τὸ ὑπόλοιπον τῆς παρελθούσης χρήσεως καὶ τὰ ὑπόλοιπα τῶν μερίδων τῶν ἐσόδων.

Κάτωθεν τοῦ Ἰσολογισμοῦ σημειοῦται ἡ περιουσία τῆς Ὁμάδος δηλαδὴ ἡ ἀξία τῶν ἐργαλείων, ὕλικῶν, σκευῶν κ.τ.λ., ἣτις μετὰ τοῦ ἐν τῷ Ταμείῳ ὑπολοίπου ἀποτελεῖ τὴν πραγματικὴν περιουσίαν τῆς Ὁμάδος.

Δὲν ἐπιτρέπεται ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ εἰς Ὁμάδα νὰ εἶνε χρεώστης ἐκ τοῦ Ἰσολογισμοῦ τῆς.

Ὁδὸς Λυκαβητοῦ 7Α.

Εἰς Ἀθήνας.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 18ῃ Ἰανουαρίου 1914.

Διὰ τὴν Ἐκτελεστικὴν Ἐπιτροπὴν.

Ὁ Πρόεδρος

ΝΙΚ. ΠΑΣΠΑΤΗΣ

Ὁ Γεν. Γραμματεὺς

Κ. ΜΕΛΑΣ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Α'. Διαγωνισμὸς Δύσεων

τῶν μηνῶν Μαρτίου—Ἀπριλίου.

(Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 28ης Ἀπριλίου ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης, ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῆ).

1ον Τρίγωνον.

† † † = ἄγριον ζῷον
† † † = ἀριθμητικόν
† † = ἐπίρρημα
† = σύμφωνον

Καθέτως καὶ ὀριζοντίως τὰ αὐτά.

2ον Κύβος.

† † † † † † †
† † † † † † †
† † † † † † †
† † † † † † †
† † † † † † †
† † † † † † †

Διαγωνίως ὀριζοντίως καὶ καθέτως
ἀνόμενα ἀρχαίων θεῶν.

3ον Μαγικὴ εἰκὼν ἄνευ εἰκόνας.

Τοῦδ.—μαμᾶ τῆς τὸ πῆγα

Ἡ μαμᾶ του.—ποῦ παιδί μου.

Τοῦδ.—μὰ σὰς τὸ εἶπα.

4. Ἀστὴρ

† † † † † † †
† † † † † † †
† † † † † † †
† † † † † † †
† † † † † † †
† † † † † † †

Καθέτως καὶ ὀριζοντίως ζῷα.

Διαγωνίως δύο θεαί.

Ἐστάλησαν ὑπὸ Σ. Περγίδου

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Τὸ φύλλον πωλεῖται:

Εἰς τὰ Γραφεῖα τοῦ Σώματος ὁδὸς Λυκαβητοῦ 7α.

Εἰς τὸ Βιβλιοπωλεῖον Ι. Σιδέρη, ὁδὸς Σταδίου.

Καὶ εἰς τὸ παρὰ τὰ Χαυτεῖα κρῶσι τῶν Ἐφημερίδων.

Ἐν Πειραιεὶ παρὰ τῷ βιβλιοπωλεῖον Ἡλιάδου καὶ Σώμου.

Παρακαλοῦνται οἱ λαβόντες τὸ φύλλον κατ' οἶκον ὅπως μὰς ἀποστελλῶσι τὴν συνδρομὴν των.

Γενικὸς ἀντιπρόσωπός μας ἐν Μιτυκίῃ εἶνε ὁ κ. Γεώργιος Ἀγοραστός.

Ζητοῦνται ἀνταποκριταὶ διὰ τὴν Αἴγυπτον, Χίον, Σῦρον, καὶ Ἰωάννινα.

ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

ΚΑΙ

ΦΑΡΜΑΚΕΜΠΟΡΕΙΑ

Δ. Μ. ΨΑΡΡΑ

ΑΘΗΝΑΙ—ΒΥΣΣΗΣ 20

ΤΗΛΕΦ. 264

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ—ΜΑΚΡΑΣ ΣΤΟΑΣ

ΤΗΛΕΦ. 203